

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce **N. Z., st. příslušnost Ukrajina**
bytem X
zastoupeného X
se sídlem X

proti

žalovanému **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

v řízení o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobci vrátil jeho žádost o dočasnou ochranu ze dne 16. 5. 2025, zaevidovanou pod č. j. OAM-380135/DO-2025, jako nepřijatelnou, **byl nezákonný.**
- II. Žalovanému **se zakazuje** pokračovat v porušování práv žalobce a **přikazuje se** mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu, zaevidované pod č. j. OAM-380135/DO-2025.

III. Žalobci se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Dne 16. 5. 2025 se žalobce osobně dostavil do Krajského asistenčního centra pomoci Ukrajině v Plzni, kde podal žádost o udělení dočasné ochrany podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace (dále též jen jako „zákon č. 65/2022 Sb.“ nebo „Lex Ukrajina“). Tato žádost byla správním orgánem vrácena jako nepřijatelná, přičemž důvodem nepřijatelnosti bylo tvrzení, že žalobce již dříve obdržel dočasnou nebo mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie, konkrétně v Německu.
2. Žalobce považuje tento postup správního orgánu za nezákonný zásah do svých veřejných subjektivních práv a brojí proti němu žalobou na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. s. ř. s.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. V žalobě žalobce uvedl, že mu byla skutečně udělena dočasná ochrana v Německu na jaře roku 2022, avšak v červnu téhož roku z území Německa odcestoval, čímž došlo k jejímu zániku. V období školního roku 2025/2026 žalobce studoval ve druhém ročníku odborného učiliště ve Voznesensku na Ukrajině.
4. Žalobce je přesvědčen, že postup žalovaného je v rozporu s právem Evropské unie, zejména s čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES (dále jen „směrnice“) a s rozsudkem Soudního dvora Evropské unie ze dne 27. února 2025 ve věci C-753/23 (*Krasiliva*), podle něhož nelze žádost o dočasnou ochranu považovat za nepřijatelnou pouze z důvodu, že žadatel již požádal o ochranu nebo mu byla udělena v jiném členském státě EU.
5. Žalobce je nezletilou osobou (žalobce dovršil věk 18 let dne 1. 6. 2025 - pozn. soudu) bez doprovodu a vykazuje znaky zranitelnosti. Vzhledem k tomu, že se na území Německa nezdržoval déle než šest měsíců, nelze na něj aplikovat ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 Sb., neboť tato ustanovení jsou v rozporu s výše uvedenou směrnicí a judikaturou Soudního dvora EU.
6. Podle čl. 8 směrnice 2001/55/ES má každý držitel dočasné ochrany právo na přemístění do jiného členského státu, který je povinen mu udělit povolení k pobytu. Vnitrostátní právní úprava, která stanoví nepřijatelnost žádosti pouze na základě předchozího udělení ochrany v jiném členském státě, je v rozporu s právem EU a nelze ji aplikovat.
7. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil nesouhlasně a navrhl její zamítnutí. Uvedl, že žalobce nesplňuje podmínky stanovené v § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny, neboť mu již byla dočasná ochrana udělena v jiném členském státě Evropské unie, konkrétně ve Spolkové republice Německo, kde požádal o vydání povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany.
8. Žalovaný dále odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. dubna 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42 a 1 Azs 174/2024-42, v nichž soud dospěl k závěru, že ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. je v rozporu s právem Evropské unie. Žalovaný však

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

s tímto výkladem nesouhlasí a namítá, že závěry Nejvyššího správního soudu vycházejí pouze z dílčích interpretací rozsudku Soudního dvora EU ve věci C-753/23 (*Krasiliva*), zejména z úvahy, že právo na sekundární pohyb vyplývá z vyloučení aplikace čl. 11 směrnice 2001/55/ES a z výkladových stanovisek Evropské komise.

9. Podle názoru žalovaného však žádné ustanovení unijního práva explicitně nezakládá právo na sekundární pohyb držitelů dočasné ochrany mezi členskými státy. Naopak, směrnice 2001/55/ES podle něj předpokládá, že dočasná ochrana je poskytována v jednom členském státě, a čl. 11 této směrnice upravuje mechanismus návratu osob do státu, který jim ochranu poskytl.
10. Žalovaný dále poukázal na aktuální vývoj v rámci Rady EU, kdy dne 13. června 2025 byla jednomyslně podpořena prodloužená platnost dočasné ochrany do 4. března 2027. V rámci tohoto rozhodnutí byly přijaty nové recitály, které výslovně upravují situaci, kdy osoba požívající dočasné ochrany v jednom členském státě požádá o její udělení v jiném státě. Podle těchto ustanovení by takové žádosti měly být zamítnuty, přičemž je výslovně odkazováno na bod 30 rozsudku ve věci *Krasiliva*.
11. V této souvislosti žalovaný předložil překlad návrhu dokumentu Rady EU č. 9933/25, z něhož podle něj vyplývá, že právo na sekundární pohyb držitelů dočasné ochrany v rámci EU není zakotveno. Dále uvedl, že čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55/ES ukládá členským státům povinnost zajistit povolení k pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany, avšak tato povinnost se vztahuje pouze na osoby, kterým byla ochrana udělena v daném státě, nikoli na osoby, které již ochranu získaly jinde.
12. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES, podle něhož je každý členský stát povinen přijmout opatření k zajištění povolení k pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany. Podle názoru žalovaného se však tato povinnost vztahuje výlučně na osoby, které dočasnou ochranu požívají na území daného členského státu, nikoli na osoby, kterým již bylo povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany uděleno jiným členským státem.
13. Žalovaný argumentuje, že pokud by unijní právo zamýšlelo, aby čl. 8 dopadal i na osoby s již udělenou ochranou v jiném státě, musel by být tento článek formulován odlišně. Dále poukazuje na čl. 15 odst. 6 a čl. 26 odst. 4 směrnice, které výslovně upravují výjimky, kdy může být povolení k pobytu uděleno i osobám, které již dočasnou ochranu v jiném státě mají – např. v případě sloučení rodiny nebo humanitárních důvodů. Podle žalovaného by tato ustanovení byla nadbytečná, pokud by čl. 8 zakládal obecné právo na sekundární pohyb.
14. Žalovaný dále nesouhlasí s výkladem Nejvyššího správního soudu, který dovodil právo na sekundární pohyb z politické dohody členských států o neaplikaci čl. 11 směrnice. Podle žalovaného tato dohoda nemá právně závazný charakter a nemůže založit subjektivní právo jednotlivce. Navíc Česká republika od této dohody výslovně odstoupila, a tudíž není jejím obsahem vázána.
15. V návaznosti na návrh Rady EU č. 9933/25 žalovaný poukazuje na nově přijaté recitály, které výslovně uvádějí, že žádosti o dočasnou ochranu podané osobami, které již ochranu požívají v jiném členském státě, mají být zamítnuty. Tento výklad je podle žalovaného v souladu s cílem směrnice – zabránit nežádoucímu zdvojení ochrany a zajistit rovnováhu mezi členskými státy.

16. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-244/24 a C-290/24 (*Kaduna*), který potvrdil, že práva přiznaná osobám požívajícím dočasné ochrany jsou omezenější než práva osob s mezinárodní ochranou. V této souvislosti žalovaný rovněž odkázal na rozsudek ve věci C-690/20 (*Fenix International*), podle něhož prováděcí rozhodnutí Rady nemůže přiznat práva, která nejsou výslovně zakotvena ve směrnici.
17. Závěrem žalovaný uvedl, že směrnice připouští možnost, aby se osoba vzdala dočasné ochrany v jednom členském státě nebo jí tato ochrana zanikla. V takovém případě však může o její opětovné udělení požádat pouze v tom členském státě, který jí ji původně poskytl. Výklad § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. je podle žalovaného v souladu s účelem směrnice, která má zajistit rovnováhu mezi členskými státy při poskytování ochrany vysídleným osobám.
18. Žalovaný rovněž poukázal na švýcarskou judikaturu (rozsudky E-3310/2024 a E-3824/2024), podle níž cizinec nepotřebuje dočasnou ochranu ve Švýcarsku, pokud mu byla dříve poskytnuta v jiném státě a může ji tam opětovně získat.

III.

Posouzení žaloby

19. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal postup žalovaného v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, když účastníci s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasili (souhlas žalobce byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
20. Městský soud vyšel z tvrzení žalobce a jím předložené žádosti. Žádost o poskytnutí dočasné ochrany žalobce podal dne 16. 5. 2025, doložil cestovní pas. Na KACP se dostavil v doprovodu odpovědné osoby – svého známého M. P. a uvedl, že do ČR přijel dne 12. 3. 2025, pochází z válečné zóny. Studuje. Finančně jej zajišťuje známý, u kterého má rovněž možnost bydlení. Ze záznamu databáze se podává, že dočasná ochrana byla žalobci udělena dne 16.3.2022 v Německu.
21. Na základě zjištěného skutkového stavu soud dospěl k následujícím právním závěrům:
22. Žaloba je přípustná (projednatelná). Žalovaný postupoval podle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb., jenž mu ukládá povinnost vrátit cizinci žádost o dočasnou ochranu, pokud je naplněn některý z důvodů nepřijatelnosti podle odst. 1, a jenž zároveň vylučuje soudní přezkum takového postupu.
23. V rozsudku *Krasiliva* Soudní dvůr jednoznačně potvrdil právo osoby požívající dočasné ochrany na účinný prostředek nápravy před soudem proti postupu členského státu. Výluka ze soudního přezkumu podle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. není slučitelná s právem EU, neboť osobám požívajícím dočasné ochrany právo na účinný prostředek nápravy nepřipustně odepírá. K tomu soud odkazuje na nedávné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, dle kterého: *Vrácení žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. podléhá soudnímu přezkumu. Soudní výluku*

stanovenou v tomto ustanovení v části věty za středníkem nelze aplikovat pro rozpor s právem Evropské unie.

24. Soud vycházel při svých úvahách z kritérií pro určení nezákonného zásahu, jak byla definovaná v recentní judikatuře správních soudů, zejména v již zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65.
25. Ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li – a to kumulativně, tedy zároveň – splněny následující podmínky:
26. Žalobce musí být **přímo** (1. podmínka) **zkrácen na svých právech** (2. podmínka) **nezákonným** (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které **nejsou rozhodnutím** (4. podmínka), a byl **zaměřen přímo proti němu** nebo **v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo** (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byt jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.
27. Podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina, *žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže*
je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie,
je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie.
28. Výklad sporného zákonného ustanovení byl předmětem rozsáhlé (a nejednotné) judikatury správních soudů – ostatně účastníci ve svých podáních na rozličná rozhodnutí soudů odkazují.
29. Aktuálně Nejvyšší správní soud zaujal již ve věci jednoznačné stanovisko. Městský soud odkazuje na argumentaci plynoucí z recentních rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025 ve věcech sp. zn. 1 Azs 174/2024 a sp. zn. 1 Azs 336/2024.
30. Podle čl. 28 odst. 1 směrnice č. 2001/55/ES *členské státy mohou vyloučit osobu z poskytnutí dočasné ochrany, pokud*
(a) existují závažné důvody se domnívat, že
i) tato osoba spáchala zločin proti míru, válečný zločin nebo zločin proti lidskosti, jak je definují mezinárodní dokumenty vypracované za účelem přijetí předpisů týkajících se těchto zločinů
ii) tato osoba spáchala vážný nepolitický zločin mimo území hostitelského členského státu předtím, než ji tento stát přijal na své území jako osobu požívající dočasné ochrany;
iii) tato osoba je vinna činy proti cílům a zásadám Spojených národů; anebo
(b) existuje důvodné podezření, že by tato osoba mohla ohrozit bezpečnost hostitelského členského státu nebo že vzhledem ke skutečnosti, že byla na základě pravomocného rozsudku odsouzena za mimořádně závažný trestný čin, představuje nebezpečí pro společnost hostitelského členského státu.
31. Ze shora odkazovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu vyplývá, že zákon č. 65/2022 Sb. je v těchto ustanoveních o nepřijatelnosti žádosti v rozporu s unijním právem. Český zákonodárce totiž v tomto zákoně vytvořil nové důvody pro nepřijatelnost žádosti

nad rámec směrnice č. 2001/55/ES. Úprava ve směrnici je projevem tzv. minimální harmonizace a členské státy nemohou svou národní úpravou snížit takto nastavenou úroveň ochrany. Mohou ji pouze zvýšit. Výčet důvodů uvedených v čl. 28 směrnice č. 2001/55/ES, pro které je možno vyloučit osobu z poskytnutí dočasné ochrany, je taxativní.

32. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2025 výslovně uvádí: „*institut nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. se nevztahuje k udělení dočasné ochrany jako takové. [Dočasná ochrana je totiž udělována hromadně již na unijní úrovni, a to pro celou skupinu osob definovanou vždy v prováděcím rozhodnutí Rady přijatém na základě čl. 5 směrnice o dočasné ochraně. Takovým prováděcím rozhodnutím je ve vztahu ke státním příslušníkům Ukrajiny rozhodnutí Rady č. 2022/382. Osoby spadající do některé z kategorií vymezených v článku 2 tohoto prováděcího rozhodnutí tudíž mají přiznané právo na dočasnou ochranu na celém území Unie, a to právě již samotným prováděcím rozhodnutím Rady. Členské státy těmto osobám pouze poskytují dílčí práva plynoucí z dočasné ochrany podle kapitoly III směrnice o dočasné ochraně, jako je oprávnění k pobytu (článek 8) a s ním dále spojená práva na zaměstnání (článek 12), přiměřené ubytování a zdravotní péči (článek 13) nebo přístup do vzdělávacího systému hostitelského členského státu čl. 14)*
33. Udělení „dočasné ochrany“ ve smyslu zákona č. 65/2022 Sb. tak ve skutečnosti znamená poskytnutí dílčích práv osobám požívajícím dočasné ochrany podle rozhodnutí Rady č. 2022/382, nikoli udělení, resp. přiznání dočasné ochrany jako takové. „Dočasná ochrana“ ve smyslu českých právních předpisů je tedy pouze jakousi legislativní zkratkou pro oprávnění k pobytu na území České republiky (jak je i zřejmé z § 2 zákona č. 65/2022 Sb. a § 2 zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců), tj. pobytové oprávnění, které jsou členské státy včetně České republiky povinny držitelům dočasné ochrany vystavit a poskytnout jim v souladu s čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně.
34. Již z uvedeného přitom plyne, že členské státy mají pouze omezenou možnost odeprít práva plynoucí z dočasné ochrany osobám, které ji v Unii požívají na základě rozhodnutí Rady č. 2022/382. Podle článku 8 směrnice jsou totiž povinny přijmout opatření nezbytná k zajištění pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany, a to na celé období trvání ochrany. Za tím účelem jim musí vydat potřebné dokumenty nebo jiné rovnocenné doklady. Jakékoli případné omezení v poskytnutí těchto práv tudíž musí být v souladu se směrnicí o dočasné ochraně a prováděcím rozhodnutím, a to pochopitelně i v případech unijním právem výslovně neupravených. Systémově se totiž jedná o vnitrostátní realizaci nároků či oprávnění přímo plynoucích z unijního práva“.
35. Důvodem nepřijatelnosti žádosti žalobce proto nemohlo být to, že dočasnou ochranu dříve získal v jiném členském státě. Výklad § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina zastávaný žalovaným je v rozporu se směrnicí č. 2001/55/ES a nelze jej aplikovat; zákonnost postupu veřejné správy nemůže být totiž hodnocena jen prizmatem národního práva. Referenční rámec soudního přezkumu je širší, zahrnuje i normy unijní, stejně jako normy mezinárodního práva. Žalovaný je proto povinen žádost žalobce přijmout.
36. K námitkám žalovaného pak městský soud nad rámec uvedeného uvádí:
37. Možnost vyloučit určitou osobou z poskytnutí dočasné ochrany upravuje pouze čl. 28 směrnice o dočasné ochraně. Z výčtu důvodů uvedených v čl. 28 odst. 1 směrnice nevyplývá, že by šlo o výčet demonstrativní. Jde přitom o výjimku z pravidla, že členské státy poskytnou povolení k pobytu osobám, na které se vztahuje prováděcí rozhodnutí (čl. 8 odst. 1 a čl. 5 směrnice), a proto ji je třeba vykládat restriktivně. Vzhledem k tomu, že směrnice v žádném ustanovení neumožňuje rozšiřovat důvody pro vyloučení osob z poskytnutí dočasné

ochrany, má soud za to, že výčet v čl. 28 směrnice je taxativní. Ke stejnému závěru dochází i odborná veřejnost (srov. Skordas, A. in: Halbrunner, K. a Thym, D. (eds.), EU Immigration and Asylum Law. Commentary, s. 1101, a Noll, G., Gunneflo, M., Directive 2001/55 Temporary Protection Synthesis Report, Academic Network for Legal Studies on Immigration and Asylum in Europe, s. 65).

38. Úplný výčet v čl. 28 směrnice o dočasné ochraně ve spojení s tím, že směrnice stanoví minimální normy a členské státy mohou poskytovat pouze příznivější podmínky pro osoby, kterých se směrnice a prováděcí rozhodnutí týkají, tvoří dohromady jasnou a bezpodmínečnou právní normu, která zakazuje členským státům vyloučit z poskytnutí dočasné ochrany osoby, která o dočasnou ochranu požádala v jiném členském státě EU. Je přitom nerozhodné, jak se institut, který tuto osobu z dočasné ochrany fakticky vylučuje, formálně nazývá.
39. Tento výklad potvrzuje též Komise v dokumentu s odpověďmi na často kladené otázky ke směrnici o dočasné ochraně (Frequently asked questions received on the interpretation of the Temporary Protection Directive and Council Implementing Decision 2022/382, dostupné online). V něm Komise uvádí, že: „členský stát je povinen zajistit práva podle směrnice o dočasné ochraně po dobu, po kterou osoba spadá do oblasti působnosti, bez ohledu na to, zda byla osoba dříve registrována v jiném členském státě; členský stát totiž nemůže odmítnout registraci osoby spadající do oblasti působnosti, a tím případně omezit přístup k právům této osoby v dotčeném členském státě z důvodu, že je osoba registrována v jiném členském státě“ (důraz doplněn, Odpověď na otázku č. 5; v originále zní: „A Member State has an obligation to provide for the rights in the TPD for as long as the person falls under the scope, regardless of whether the person was previously registered in another Member State; in fact, a Member State cannot refuse the registration of a person falling under the scope, thus possibly limiting the access to rights to the person in the MS concerned, on the grounds that the person is registered in another MS“.).
40. S uvedeným výkladem se soud plně ztotožňuje a míní, že v zásadě vypořádává argumentaci žalovaného. Soud dále uvádí, že shodný výklad vyplývá i ze Sdělení Komise: Operační pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (2022/C 126 I/01). Zde se uvádí: „*Pokud se taková osoba (osoba požívající dočasně ochrany – pozn. soudu) následně přesune do jiného členského státu, kde obdrží jiné povolení k pobytu v rámci dočasné ochrany, musí skončit platnost prvního vydaného povolení k pobytu a práva z něj vyplývající musí zaniknout v souladu s čl. 15 odst. 6 a čl. 26 odst. 4 směrnice 2001/55/ES.*“ Tím je také zajištěno, aby žadatel nepožíval výhod plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně, což odpovídá směrnici o dočasné ochraně, a bylo zabráněno případnému zneužití práva, na které poukazuje žalovaný.
41. Soud proto uzavírá, že směrnice o dočasné ochraně je postavena na konstrukci, že členské státy mohou být vůči vysídleným osobám vstřícnější, nemohou však stanovit těmto osobám podmínky méně příznivé. Takovou nepovolenou situaci představuje zavedení institutu nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 Sb., neboť žadatelům stanovil směrnicí nepředpokládaný důvod pro možnost požádat o dočasnou ochranu. Taková úprava je v rozporu se směrnicí o dočasné ochraně, která má v tomto případě přímý účinek, který vylučuje postup podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 Sb. Proto soud toto ustanovení neaplikoval. Žalovaný tím, že žalobci vrátil jeho žádost o dočasnou ochranu pro

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

nepřijatelnost, zasáhl do práv žalobce nezákonným způsobem. Na uvedeném nemůže nic změnit ani účel či pohnutky, pro které žalobce žádal o udělení dočasné ochrany v České republice. Nadále totiž platí, že označení jeho žádosti jako nepřijatelné bylo v rozporu s evropskými předpisy.

42. Jak soud již vysvětlil, směrnice o dočasné ochraně zavádí minimální standardy pro poskytování dočasné ochrany (čl. 1 směrnice), přičemž z podstaty těchto norem vyplývá pravomoc členských států zavádět nebo udržovat příznivější opatření pro osoby požívající dočasné ochrany (body 8, 12 a čl. 3 odst. 5 této směrnice). Tato úprava je projevem tzv. minimální harmonizace. Členské státy jsou povinny zajistit osobám požívajícím dočasné ochrany minimální standard vymezený směrnicí o dočasné ochraně. Členské státy navíc mohou těmto osobám poskytnout i podmínky příznivější. Z toho *a contrario* vyplývá, že členské státy nejsou oprávněny stanovit osobám požívajícím dočasnou ochranu podmínky, které by byly méně příznivé než ty, jež vymezuje směrnice o dočasné ochraně (rozsudek NSS ze dne 5. 9. 2024, č. j. 2 Azs 111/2024–29, bod 25).
43. Skutečnost, že žalobce je držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě, není důvodem pro odmítnutí žádosti pro nepřijatelnost. Podle názoru městského soudu platí, že občan Ukrajiny by měl mít v každý okamžik udělenou dočasnou ochranu pouze v jednom členském státě EU, v praxi se to má však projevit tím způsobem, že se může přemístit do jiného členského státu a požádat o ochranu zde. Dočasná ochrana udělená v původním státě by tím měla zaniknout (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 3. 2024, č. j. 62 A 14/2024–37, bod 29). Jak už ostatně vysvětlil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2024, č. j. 10 Azs 151/2024–28, i když lze vyložit ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. takovým způsobem, že brání tomu, aby konkrétní osoba požívala v konkrétní čas dvojí dočasné ochrany, tj. aby mu byla udělena ve dvou členských státech EU současně, nelze ani takový postup, v jehož rámci určitý cizinec podá žádost o dočasnou ochranu v jiném členském státě za situace, kdy již dočasnou ochranou v některém členském státě disponoval, považovat bez dalšího za účelové jednání. Politická jednání, na něž žalovaný poukazuje, mohou vést ke změně uvedených záměrů a změně rozhodovací praxe správních soudů. Dokud však nedojde k tomu, že Nejvyšší správní soud své právní závěry přehodnotí a změní vlastní argumentaci, nezbyvá městskému soudu, než se rozhodovací praxí nadřízeného soudu řídit.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

44. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že postup žalovaného je nezákonným zásahem, kterým bylo do práv žalobce bezprostředně zasaženo. Městský soud proto jednak vyslovil, že tento zásah byl nezákonný, jednak uložil žalovanému, aby obnovil právní stav způsobem odpovídajícím stavu před tímto zásahem.
45. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný byl, avšak je osvobozen od soudního poplatku a náklady mu v řízení nevznikly, respektive žádné neuvádí. Žalobci proto žádná náhrada nákladů řízení přiznána nebyla.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. červenec 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu